

Excursie Jonge Vogelaars 24 mei: struinen langs de Berkel

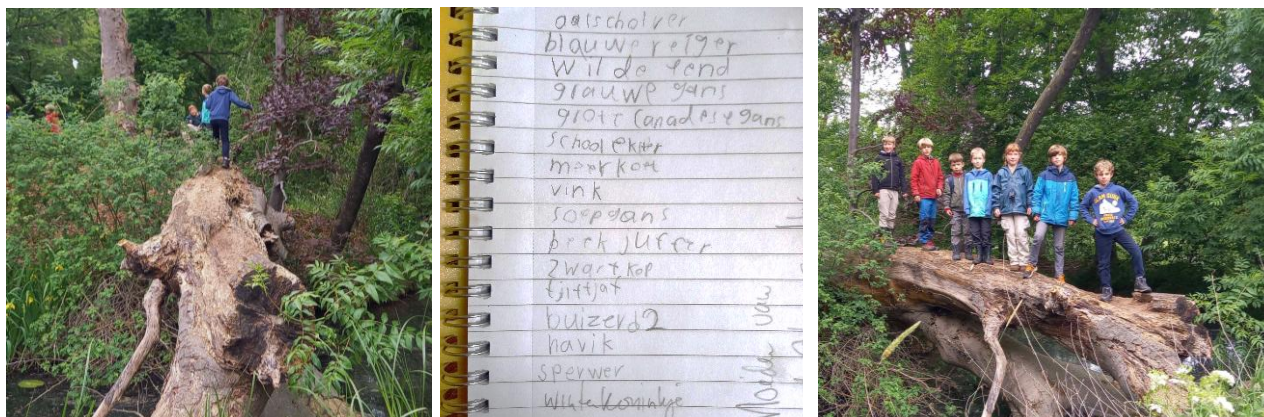

Zaterdagochtend, heel vroeg en nog droog, gingen we met 7 jonge vogelaars voorzien van eigen(!) verrekijkers en opschrijfboekje op struintocht langs de Berkel. Met onder ons 2 nieuwe vogelaars in de dop. Om de vogels niet te verstoren spraken we af niet teveel lawaai te maken.

Bij gebrek aan voldoende vervoer startten we in Warnsveld bij het Witte brugje. Ook een mooie plek want het was meteen raak. In het verre weiland een troep gras grazende Canadese ganzen, nee, "Grote Canadese ganzen", verbeterde één van de kinderen me. Aan de overkant Grauwe ganzen met kuikens, Soepgans (wat een onaardige naam voor zo'n dier!), meerkoeten en langs de oever scharrelende scholeksters.

Nog bijzonderder was dat een voorlijk groepje jonge wilde eendjes spotten in het water. We slopen zachtjes dichtbij om maar zoveel mogelijk van die vertederende pulletjes in beeld te krijgen.

Boven het riet vlogen tere blauwe en bruine juffertjes en ook een beeldschone beekjuffer, ze waren het loeppotje allemaal te snel af.

Aangekomen op Landgoed 't Velde wemelde het langs bosrand en rietkraag ineens van de meikevers en ander al dan niet vliegend grut, zagen zelfs een motvlindertje met ontiegelijk lange voelsprietten. Deze insecten lieten zich wel makkelijk in het loeppotje vangen; leuk om ze van zo dichtbij te kunnen bewonderen. Het motje bleek een geelbandlangsprietmot (Obsidentify)

Terug bij de Berkel zagen we een aantal hoge op het water drijvende nesten met broedende meerkoeten, in totaal 3. Voor jonkies was het hier nog te vroeg.

De kinderen zagen verscholen in een hoge boom een aalscholver en een blauwe reiger.

En hoog in de lucht zweefde een roofvogel; “nee, geen buizerd, een havik, kijk maar naar de smalle staart”, wist één van de kinderen heel zeker.

We krioelden verder over het brugje van de Berkel langs oever en bosrand met zang van tjiftjaf, zwartkop en roodborst; een dikke boomstam over een watertje leidde een donker bosje in. Spannend was hoe het ene na het andere kind er behendig overheen liep/klauterde en in het groen verdween.

Gelukkig voor ons kwamen ze ook allemaal weer terug. Trots op hun durf en eendrachtigheid riep één van de kinderen om een foto!

Groot was de opwinding toen een mandarijneend zich liet zien. Heel hard riep ik iedereen te komen kijken. “Eh, zei een kind; “als je lawaai maakt, jaag je de vogels weg!”

De tijd ging snel, via zij- en andere kronkelpaadjes door het bos waren we precies op tijd terug bij de parkeerplaats om de eerste ouders tegemoet te lopen.

Met een plezierigen voldaan gevoel over zo’n sfeervolle tocht struinden Paulien en ik door de inmiddels druilerige regen terug naar de startplek.

Jouck